

Γερμανία...

Ἐποιοῦντος Τζαφεροπούλου

Ὁ σταθμὸς αὐτοκινήτων ποτὲ σχεδὸν δὲν στερήθηκε τοὺς τύπους του. Γραφικοὶ μέσα στὴν ἀθλιότητά τους. Μιὰ σπίθα πού δὲν ἄναψε ποτέ, τὸ λογικὸ τους. Σέρνουνε τὰ κουρέλια τῆς ὑπάρξεώς τους ἀνάμεσα στὴν «ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΤΑΘΜΟΥ» καὶ στὸν «ΧΩΡΟ ΕΠΙΒΙΒΑΣΕΩΣ». Τὸ βασίλειό τους. Καὶ παραδίνουνε ὁ ἓνας στὸν ἄλλο τὸ σκῆπτρο. Ἔτσι πού ποτὲ δὲν βρέθηκαν δύο μαζί, ὥστε νὰ ἀμφισβητῆται ἡ ἀπόλυτη κυριαρχία.

Παλαιότερα ἦταν ὁ Ὀδυσσεύς. Ποιὸς δὲν τὸν θυμᾶται; Ταῦρος στὸ σῶμα. Νήπιο στὸ νοῦ. Μὲ τὴν χαρακτηριστικὴ κοκκινίλα τοῦ ἀλκοολικοῦ στὴν πρησιμένη του μύτη. Ἄν δὲν τὸν εὔρισκες στὸν σταθμὸ, τὸν συναντοῦσες στὸ δρόμο. Πάντοτε μὲ μιὰ τεράστια βαλίτσα στὶς κυρτωμένες του πλάτες. Καὶ τὸ τραγούδι, τραγούδι. Φωναχτό. Προκλητικὸ. Οἱ μαγαζάτορες τὸν φώναζαν: — Ὀδυσσεύα... Κι ἐκεῖνος, διακόποντας προσωρινὰ τὴν μελωδία του, τοὺς ἔβριζε χυδαῖα. Τραντάζονταν τὰ πεζοδρόμια ἀπὸ τὰ γέλια. Οἱ δεσποινίδουλες ἔσπευδαν νὰ ἐξαφανισθοῦν. Κι ὁ Ὀδυσσεύς συνέχιζε θριαμβευτῆς τὸ δρόμο του. Βέβαιος πὼς στὸ τέρας τῆς διαδρομῆς τὸν περιμένε ἡ ἀμοιβή: μισὸ νεροπότηρο τσίπουρο τῶν 25 γράδων. Χωρὶς μεζέ. Σὰν γνήσιος ἀλκοολικός, πού σέβεται τὸν ἑαυτό του.

Ἐπειὴ ἦλθε ὁ Κωστής. Σὰς τὸν θυμίζω: Λεπτὴ, ἀσκητικὴ σχεδὸν ὑπαρξι. Δονεῖται ὀλόκληρη ἀπὸ τὸ τρέμουλο. Νευρὸσπαστο σωστό. Τὸ μόνο σταθερὸ ἐπάνω του ἡ ὀρθὴ γωνία τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ, πού καταλήγει στὴν μόνιμη ἀνοιχτὴ του παλάμη. Καὶ ζητιανεύει στὰ τουρκικὰ μ' ἓνα παρατεταμένο κι ἀδιάκοπο:

— Παρά... παρά... παρά... (λεφτά).

Ἦρθαν καὶ χάθηκαν. Ὅπως καὶ οἱ προκάτοχοί τους. Κανεὶς δὲν τοὺς ἀναφέρει πιά. Βούλιαξαν τελεσίδικα μέσ' στὴν μηδαμινότητά τους.

Ἐκεῖνοι χάθηκαν. Ἡ θέσι δὲν ὀρφάνεψε ὅμως. Ἡ νέα μασκώτ ἀκούει στὸ ὄνομα Γῶγος. Ἀκούει ἀλλὰ δὲν μιλάει. Ἐνα παιδί πού δὲν μεγάλωσε ποτέ. Κεφάλι κουρεμένο μὲ τὴν ψιλή. Ἀραιὰ ἀξύριστα γένια. Κι ἓνα μόνιμο, ἀθῶο χαμόγελο. Σὰν αὐτὸ πού ἡ παιδικὴ ζωγραφικὴ ἀποδίδει στὰ στρογγυλοπρόσωπα φεγγάρια.

Ἦταν ἕξι ἡ ὥρα. Χαράματα. Εἶχα πάρει τὴν θέσι στὸ αὐτοκίνητο γιὰ τὴν Θεσσαλονίκη. Ὁ Γῶγος παρών. Στέκεται στὸν διάδρομο καὶ ἐμποδίζει τὴν κυκλοφορία. Τὸν σπρώχνουν οἱ καθυστερημένοι ἐπιβάτες. Αὐτὸς ὅμως δὲν τὸ κουνάει. Κάτι, πού οἱ φαρδιές του πλάτες δὲν μ' ἀφήνουν νὰ δῶ, τὸν κρατᾶει προσηλωμένο. Ὁ σωφὲρ τακτοποιεῖ τὴν θέσι του. Τὸ ἀμάξι ἔτοιμο νὰ ξεκινή-

σει. Μὰ ὁ Γῶγος ὄρθιος ἀκόμη στὴ μέση τοῦ διαδρόμου.

Μιὰ γυναικεία φωνή, χαδιάρικη, ὅπως ξέρεи νὰ εἶναι ἡ μητρική, ἀκούστηκε.

— Ἄντε, ἀγόρι μου, κατέβα τώρα.

Ὁ ὄγκος πειθάρχησε στὴν γλυκιὰ προσταγή. Ἄπ' τὸ κενὸ πού ἄφησε πρόβαλε ἓνα πονεμένο γυναικεῖο πρόσωπο μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Γῶγου.

Ἐκεῖνος κατέβηκε καὶ στάθηκε κοντὰ στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο. Πλαί σ' ἓναν γέροντα, πού τοῦ ἔμοιαζε κι αὐτός.

— Νὰ ἀκοῦς τὸν παπποῦ... τοῦ φώναξε ἡ μητέρα.

Ἐκεῖνος κούνησε τὸ κεφάλι. Κι ἓνα μουγκρητὸ βγῆκε ἀπ' τὶς σπασμένες φωνητικὲς χορδές. Ἡ κατάφασι. Ἐνῶ στὴν κόχη τοῦ ματιοῦ λαμπύριζε ἀσάλευτο ἓνα δάκρυ, καθὼς τὸ αὐτοκίνητο ἀπομακρυνόταν.

Τὴν ἐπόμενη ἐβδομάδα. Ξαναβρέθηκα στὸ αὐτοκίνητο. Τὴν ἴδια ὥρα. Ὁ Γῶγος καὶ πάλι παρών. Ἄπ' τὸ ἴδιο παράθυρο κυττάζει μέσα στὸ αὐτοκίνητο. Μόνος. Οὔτε ἡ μαμά. Οὔτε ὁ παπποῦς. Πῆρε μπρὸς ἡ μηχανή. Καὶ ὁ Γῶγος μὲ μιὰ σύσπασι, ἀπ' τὴν τρομερὴ προσπάθεια νὰ ἀρθρώσῃ, φώναξε:

— Γερ...μ...αν...ία...

Ἡ φωνὴ βγῆκε σπαρακτικὴ ἀπ' τὸ ξεκούρδιστο λαρύγγι. Σὰν κάτω ἀπὸ ἀρχαία τραγικὴ μάσκα μὲ τὴν ἀμετάκλητα στατικὴ ἔκφρασι. Χωρὶς καθόλου νὰ κινήθουν τὰ χεῖλη. Μόνο μιὰ φλόγα παράξενη στὰ μάτια πρόδινε ζωή.

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε. Καὶ ξανακούστηκε σὰν σπαραγμός:

— Γερ...μ...αν...ία...

Κάποιος ρώτησε τὸν βοηθό.

— Τί λέει ὁ Γῶγος;

Κι ἐκεῖνος διευκρίνισε:

— Ἄπ' τὴν ἡμέρα πού ἔφυγε ἡ μητέρα του ἐργάτρια στὴν Γερμανία, ὁ Γῶγος κατευοδώνει ὅλα τὰ αὐτοκίνητα μὲ τὴν μόνη λέξι πού ξέρει: Γερμανία.

Τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε. Πάνω στὴν ἄσφαλτο ἔβλεπα τὸ πρόσωπο τοῦ Γῶγου. Τὸ πατοῦσαν οἱ ρόδες. Κι ἐκεῖνος ξαναφαινόταν. Κι οἱ ρόδες τὸ ξανατσάκιζαν ἀλύπητα. Ἐνῶ στ' αὐτιά μου ἀντηχοῦσε ἡ κραυγή:

Γερ...μ...αν...ία... Γερ...μ...αν...ία.